గడ్డిపూలు

జలంధర

“వదినా! రెడీయా?” బైటనుంచి అడిగాడు శేఖర్.

“వస్తున్నాను. పదవయ్యా!” అంటూ ఎఱ్ఱ అంచున్న తెల్లరంగు గద్వాలు చీర ఒంటినిండా కప్పుకుని, మెళ్ళో చంద్రహారం సరిచేసుకుని బైటకు వచ్చింది స్వర్ణ. కారులో వెనక సీటులో కూర్చుంటూ, “పూలు, పళ్ళు అన్నీ కార్లో పెట్టించావా?” అని అడిగింది.

“ఆఁ! అయినా, అవన్నీ నీ డిపార్టుమెంటు. ఎందుకైనా మంచిది ఒకసారి చూడు—నేను దేవుడి కోసం గుడికి రావడంలేదు కదా వదినా!” అన్నాడు శేఖర్ నవ్వుతూ.

మాట్లాడకుండా అన్నీ సరి చూసుకుంది స్వర్ణ. శేఖర్ గుడికి రావడానికి గల కారణం ఆమెకు తెలుసు కనుక లోలోపలే నవ్వుకున్నది.

రాజారావుగారు ఆ ఊళ్ళోని ధనవంతుల్లో ఒకరు. ఫాక్టరీ బాధ్యతలన్నీ పెద్ద కొడుకుకు వదిలిపెట్టారు. కుటుంబ బాధ్యతలన్నీ పెద్దకోడలు స్వర్ణకు విడిచిపెట్టారు. సాయంత్రం ఆరు గంటలయ్యేటప్పటికి నిశ్చింతగా క్లబ్బుకు వెళ్ళిపోతారు. ఆయన రెండో కొడుకు శేఖర్. సరదాకొద్దీ ఏదో ఉద్యోగం అంటూ చేస్తున్నాడతను. ఐదుగంటలకల్లా ఆఫీసునుంచి వచ్చే అతని మీద, అన్నగారు స్వర్ణను శుక్రవారం పూట గుడికి తీసుకువెళ్ళే బాధ్యత పెట్టారు. కానీ, అది ఒక కారణం అయినా, అతనికి అక్కడ బోలెడంత కాలక్షేపం. అక్కడికి వచ్చే రకరకాల అమ్మాయిలు, పాత స్నేహితులు, పూజారుల కక్కుర్తి, అమ్మవారి అలంకరణ, బ్లాక్‌మార్కెటీర్ల భక్తి, కొత్త దంపతుల అన్యోన్యత....ఇలా బోలెడు కాలక్షేపం. నానారకాల అల్లర్లు చెయ్యొచ్చు భక్తి చాటున; స్వర్ణకు అది తెలుసు. అందుకనే నవ్వుకుంది. వదినంటే ఎంత చనువుందో, అంత గౌరవమూ ఉంది శేఖర్‌కు. తనకన్న ఆరేడు ఏళ్ళు పెద్దదే అయినా, ఆమె తన ప్రవర్తనతోను, మంచితనంతోనూ ఆ గౌరవం సంపాయించుకుంది. సామాన్య సంసారుల ఇంటినుంచి, లక్షాధికారుల కోడలైన స్వర్ణకు జీవితంలో ఆటూ, పోటూ అన్నీ తెలుసు.

‘అయినా, ఆ అమ్మాయిని చూసి మారచ్చునేమో.’ అనుకుంది. డ్రైవింగ్ సీట్లో ఉన్న శేఖర్‌ను పరీక్షగా చూసింది. దాదాపు ఆరడుగుల పొడుగుతో, పచ్చటి చాయతో, ఆకర్షణీయంగా కనిపించే అతను అందగాడికిందే లెక్క. అతని బట్టలు ఐశ్వర్యానికి చిహ్నాలు. అతని గుణం—అహంకారం, అమాయకత్వం—ఈ రెండింటినేత. అందరి డబ్బున్న కుర్రాళ్ళలాంటి వాడే అతను. కానీ, ఏమో....

కారు గుడి ముందు ఆగింది. ఒకసారి చుట్టూ కలియజూసి, కారు దిగింది స్వర్ణ. జనం చాలా త్రొక్కిడిగా ఉన్నారు.

ఆ రోజు శ్రావణ పౌర్ణమి. శుక్రవారం.

జనాన్ని తప్పించుకుంటూ, పూలు పళ్ళు పట్టుకుని, ముందుకు వెళుతోంది స్వర్ణ. వెనకాల విసుక్కుంటూ వస్తున్నాడు శేఖర్.

“హల్లో! ఆంటీ!” తీయటి కంఠస్వరం వినబడింది.

తలెత్తి ఎవరా అని చూసింది స్వర్ణ.

లావణ్య!

“హల్లో! అమ్మ వచ్చారా?” అంది స్వర్ణ.

“అదిగో! అక్కడ కూర్చుందిగా!” అంది లావణ్య అమ్మవారి గుడిదగ్గర కూచుని ఉన్న లావుపాటి ఆవిడను చూపిస్తూ.

“ఆహా! నేను చూడనేలేదు. హల్లో మిసెస్ రావ్! కులాసా?” అంటూ ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి పలకరించింది స్వర్ణ.

“ఆఁ! ఆఁ! కులాసానే....లావణ్య వచ్చింది చూశావా? ఈ అబ్బాయి ఎవరూ? నీ మరిదా! ఇంకా పెళ్ళి కాలేధు కదూ?” ఏదేదో మాట్లాడుతూనే, శేఖర్‌ను ఆపాదమస్తకం కళ్ళతోనే పరీక్ష చేసి, లెక్కలేస్తోంది ఆవిడ.

మెల్లిగా, ఆవిడను వదుల్చుకుని, ఒక ప్రదక్షిణంచేసి అమ్మవారి గుడివైపు అడుగు వేసింది స్వర్ణ. అక్కడ అష్టోత్తరానికి క్యూ; ఆ కాసేపట్లో అమ్మవారికి చేయించే అర్చనలోనూ, చేయబోయే దర్శనంలోనూ, మిగిలినవారికన్న అధికులు కావాలని మనుష్యులు పడే తపనంతా అక్కడ కనబడుతోంది!

అమ్మవారికి హారతి ఇచ్చారు. త్రొక్కిసలాట ఎక్కువైంది. పసిపిల్లల ఏడుపులతో నానా బీభత్సంగా ఉంది. పూజారి తెచ్చిన హారతి కళ్ళకద్దుకుని పళ్ళెంలో రూపాయి వేసింది స్వర్ణ.

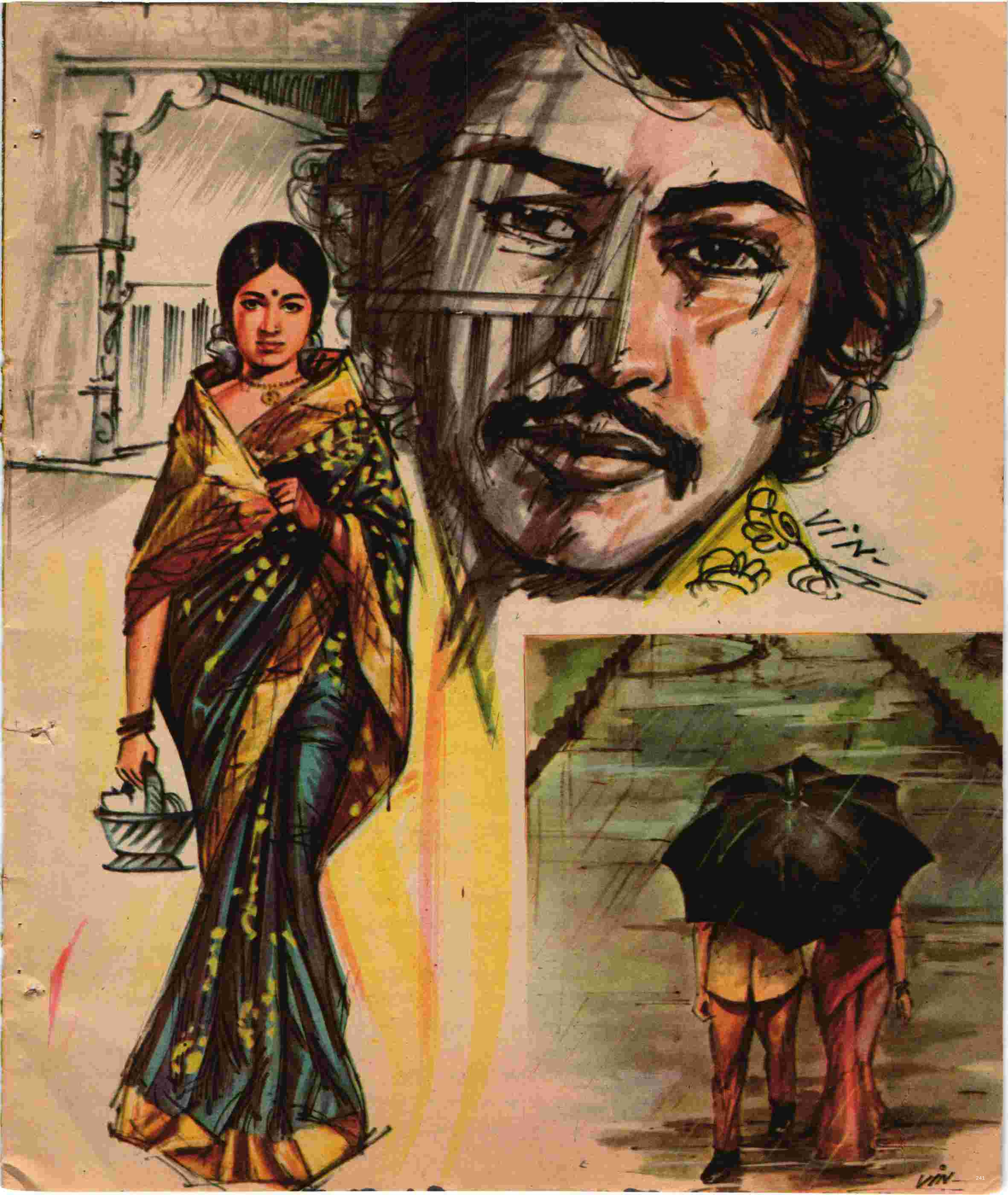
VIN-
VIN-

"వదినా!" పిలుపు విని స్వర్ణ వెనక్కి తిరిగింది. శేఖర్ చేతిలో చిల్లరడబ్బు.

"పూజారి పళ్ళెంలోవి.... వేరు వెనక్కాయలు కొనుక్కోవచ్చు." అన్నాడు చిలిపిగా.

"ఛా! పడెయ్ముందు. ఏం పనది?" కోపంగా కసిరింది స్వర్ణ.

"అఁ! వాడికి తెలియొచ్చిందా ఏమిటి? అయినా నువ్వు రూపాయ్ వేశావ్. నేను అర్ధ రూపాయ్ తీశాను. ఇంకా వాడికే లాభం....."

కోపంగా వెనక్కి తిరిగింది స్వర్ణ.

"వదినా ఆ మాజిక్ చూడు," అన్నాడు శేఖర్. పూజారి ప్లేట్లో డబ్బులు, కొన్ని అమ్మవారి వెనక బెట్టి, కొన్ని బొడ్లో దోపేసి, మరి కొన్ని హుండీలో వేశాడు. "ఇందులో ఎవరి ఎవరి కెంతెంతంటావ్?"

మాట్లాడలేదు స్వర్ణ. ఆమెకు కోపమొచ్చిందని గ్రహించాడు శేఖర్. మళ్ళీ అర్చనకు ప్లేటు వచ్చినప్పుడు ఎనిమిది అణాలు పడేసి మరో ఐదుపైసలు కూడా స్వర్ణ చూసేట్లుగా పడేసి, "పాపపరిహారంతోసహా ఇచ్చేశాను వదినా!" అన్నాడు. నవ్వుతూ ఊరుకుంది స్వర్ణ. చుట్టూ వయస్సులో ఉండే ఆడపిల్లలు ఈ అల్లరంతా చూసి, పైట కొంగులు అడ్డం పెట్టుకుని నవ్వుతున్నారు. వాళ్ళను చూసి, మరీ రెచ్చిపోయి అల్లరి చేస్తున్నాడు శేఖర్. అది తెలుసు స్వర్ణకు.

జనం మరింతగా ఎక్కువ అవుతున్నారు. నిలుచునే చోటులేకుండా ఉంది. "కొంచెం జరుగుతారా! అమ్మవార్ని చూసి దణ్ణంపెట్టుకు వెళతాను. కొంచెం....."

"అసలే గోలగా ఉంటే నువ్వేమిటమ్మా మధ్య. ఊ కానీ, వెళ్లు!" అని విసుక్కుంటోంది ఎవరో మామీ.

"ఊరికే చూసి వెళ్ళిపోతానండీ అంతే!" ఆ కంఠం విని, అటుగా వంగి చూసింది స్వర్ణ. "అరే! ఆ అమ్మాయి...." అంది గట్టిగా.

"ఏ అమ్మాయి వదినా!" చాలా కుతూహలంగా ముందుకు వంగి చూశాడు శేఖర్.

చామనచాయ, నీరు దిగిపోయిన ముక్కుపుడక, నలిగిపోయిన వాయిల్ చీర, పొడుగాటి జడ, తల్లో ఎండి వాడిపోయిన గన్నేరు పూవు. భక్తిగా కళ్ళు మూసుకుని నిలబడి ఉంది ఆ అమ్మాయి.

"ఈ అమ్మాయా? నేనింకా ఆ అమ్మాయి అనుకున్నా!" అన్నాడు కటకటాలలో నుంచి బైటికి చూస్తూ—శేఖర్. అటు చూసింది స్వర్ణ.

లావణ్య వాళ్ళమ్మ పక్కన, మారేడు వృక్షం మొదట్లో ఉన్న సిమెంటు చప్టా మీద కూర్చుని నాజూగ్గా కొబ్బరి ముక్క కొరుకుతోంది. మబ్బు రంగు జరీ ఎంబ్రాయిడరీ చీర, మెళ్ళో ముత్యాల హారం, వేలికున్న రవ్వల ఉంగరం, దీపాల కాంతిలో తళతళలాడాయి. ఐశ్వర్యమిచ్చిన ఆరోగ్యం ఆమె బుగ్గలకు గులాబులద్దింది. సుఖమైన జీవితం ఆమె కళ్ళకు మెరుపుల నిచ్చింది. యౌవనమిచ్చిన అందంతో, నీరెండవేళ కొమ్మలో ఊగే రోజాపూవులా వుంది ఆమె. చటుక్కున చూపులు మార్చి తనముందున్న అమ్మాయిని చూసింది స్వర్ణ. శకుంతల కాబోలు ఆ అమ్మాయిపేరు. నిజమే! వీళ్ళిద్దరికీ పోలికెక్కడ?

అష్టోత్తరం చేయించడమైన తరవాత బైటకు వచ్చారు. మండపం మీద కూర్చుని కొబ్బరి కాయ కొడుతున్నాడు శేఖర్. శకుంతల గుడి చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు చేస్తోంది. ఏం కోరుకుంటోందో?

"దేవుడా! నాకేమీ వద్దు. నాకు ఎవరో ఒక పెళ్ళికొడుకుని చూపించి, మా వాళ్ళకు నా బాధను విరగడ చెయ్యి!"—అనా?

మోకాళ్ళమీద తల ఆన్చి, అలవోకగా అటే చూస్తూ ఆలోచిస్తున్న స్వర్ణ "హాయ్! స్వర్ణక్కా!" అనే పలకరింపు విని తలెత్తి చూసింది. మీనాక్షి. ముదురు లేత నీలం కలయికతో, ఏవో గళ్ళు గళ్ళుగా ఉన్న బెల్‌బాటమ్స్ వేసుకుంది. అవి ఖరీదైనవి కాకపోయినా, ఆకర్షణీయంగా వున్నాయి. మెళ్ళో ఏవో పూసలదండ, చేతికి కడియం, చెవులకు ఆర్టిఫిషియల్ ముత్యాల దుద్దులు. తమాషాగా ఉంది మీన.

"హాయ్ శేఖర్! తమరు కూడా ఏమిటి గుడికి!" అంది చటుక్కున ఇద్దరి మధ్య కూర్చుంటూ.

"చూడండి మీనాంబికగారూ! తమరి ఉద్దేశం నేను గుళ్ళోకి రాకూడదనా లేక...." కొబ్బరి ముక్క మీనా మీదుగా వంగి స్వర్ణకు అందిస్తూ అన్నాడు శేఖర్.

అది మధ్యలోనే అంది పుచ్చుకుంది మీన.

"అహఁ! ఐడియా అది కాదు. సైతాన్ కూడా వేదాలు వల్లిస్తుందేమిటా అని. బైదిబై నా పేరు మీనాంబిక కాదు. మీన. నీ కొబ్బరి ముక్కకు థాంక్స్!

"అనవసరంగా థాంక్స్ చెప్పకు. నీకేం ఇవ్వలేదు నేను. నువ్వు పుచ్చుకున్నావ్ అంతే. అయినా, మీ వాళ్ళు నీకు పెట్టిన పేరు అదేకదా తల్లీ!"

"వాళ్ళకు బుద్ధిలేకపోతే పిలిచేవాళ్ళకుండాలి. అది సరే స్వర్ణక్కా—" అంటూ స్వర్ణ వంక తిరిగి ఏదో అడుగుతోంది మీన. ఆమెవంకే చూస్తోంది స్వర్ణ పరీక్షగా. మీన పెద్ద అందగత్తేం కాదు. కానీ, ఆ అమ్మాయిలో ఆకర్షణ వుంది. ఎదుటి వాళ్ళను ఆకట్టుకునే శక్తి వుంది. చటుక్కున గుడివైపు చూసింది స్వర్ణ. ముప్ఫయ్యో ప్రదక్షిణానికి గుర్తుగా కాబోలు చింతగింజ పెట్టుకుని వెళుతోంది శకుంతల.

మీన రాకతో చుట్టుపట్ల సంచలనం ఏర్పడింది. కొందరి కళ్ళల్లో కుతూహలం, కొందరి కళ్ళల్లో నిర్లక్ష్యం, మొత్తానికి అందరినీ ఆకర్షించింది మీన.

"వెళ్ళొస్తాం ఆంటీ!" అంటూ నాజూగ్గా అడుగులు వేస్తూ అటుగా వచ్చింది లావణ్య.

"నువ్వా లావణ్యా! రా!" అని పిలిచి మీనకు శేఖర్‌కు పరిచయం చేసింది స్వర్ణ. వాళ్లు ముగ్గురూ చాలా సులభంగా మాటల్లోకి దిగారు. మీన ఏవో జోక్స్ చెబుతోంది. వాళ్ళ వంకే మౌనంగా చూస్తూ, వాళ్ళ ఉత్సాహాన్నీ ఆనందాన్నీ పంచుకుంటోంది స్వర్ణ. లావణ్య చాలా చక్కగా, హుందాగా కూర్చుని మాట్లాడుతోంది. ఆమెకు తెలుసు—శేఖర్ చూపులు తనను వెంటాడుతున్నాయని. మరింత మెల్లగా తెచ్చిపెట్టుకున్న నిర్లిప్తతతో మాట్లాడుతోంది లావణ్య. గబగబ ఏవో కబుర్లు చెప్పేస్తోంది మీన. ఇద్దరి ప్రయత్నం అంతరాంతరాళాలలో ఒకటే—అది శేఖర్‌ను ఆకర్షించాలని. యౌవనంలో ఉన్న అమ్మాయిల మనస్తత్వం కొత్త కాదు స్వర్ణకు.

పక్కగా ఏదో అలికిడైతే తిరిగి చూసింది స్వర్ణ. శకుంతల ప్రదక్షిణాలు పూర్తి అయినట్లున్నాయి. అలుపుగా వచ్చి, స్వర్ణకు కాస్త దూరంగా కూర్చుంది. ఆమె ముఖమంతా చెమట పట్టింది. ముంగురులు చెరిగినాయి. బొట్టు చెమ్మగిల్లింది. ఆ కళ్ళల్లోని యౌవనంలో ఉండే తళుకులను, బ్రతుకుభయం దాచేసింది. ఆ అమ్మాయి కూర్చున్న తీరులో పొందిక, బేలతనం స్వర్ణను కదిలించి వేశాయి.

"ఏమమ్మా! ఒక్కదానివి వచ్చావా?" అడిగింది స్వర్ణ.

శకుంతల ఉలిక్కిపడి చూసి, "మీరా? ఎవరో అనుకున్నాను" అంది. ఆమె చూపులు స్వర్ణను దాటి శేఖర్‌ను గమనించాయి. అందంగా, హుందాగా, ఇద్దరు ఆకర్షణీయమైన అమ్మాయిలు తనను గమనిస్తున్నారని తెలిసి, బ్రహ్మాండమైన ఉత్సాహంతో మాట్లాడుతున్నాడతను. శకుంతల కళ్లల్లో అందమైన అబ్బాయిని చూసిన ఆడపిల్ల హృదయస్పందన తళుక్కుమన్నది. వెంటనే చూపు మార్చేసుకుంది. శేఖర్ గమనించలేదు కానీ స్వర్ణ చూసింది. 'ఎంత చక్కటి కళ్ళు ఈ పిల్లవి' అనుకుంది.

'ఈ అమ్మాయిని శేఖరుకు పరిచయం చేసి చూద్దాం' అనుకుని పక్కకు తిరిగింది.

"టోరా టోరా టోరా చూశారా....అందులో" అని ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు ఆ ముగ్గురూ.

"మా బామ్మ అప్పడాలు చేస్తూ, పీట ఏదో చేతిమీద వేసుకుందండీ! చెయ్యి వాచి జ్వర మొచ్చింది. ఒకటే గోల. అందుకే ఒంటరిగా వచ్చాను నేను ప్రదక్షిణాలు ఆపడమెందుకని...." ఏదో మాట్లాడుతోంది శకుంతల.

"లాభంలేదు...." అనుకుని తిరిగిపోయింది స్వర్ణ. ఒక్క టిక్కట్టు నాలుగు రూపాయలు పెట్టి సినిమా చూడగల తాహతు ఉంది లావణ్యకు, శేఖర్‌కు. 'జీవితం జీవించడానికే' అనే మీన ఎవరినో టోకరా కొట్టి, అదే క్లాసులో కూర్చుని సినిమా చూసెయ్యగలదు. కానీ, అప్పడానికి పది పైసల చొప్పున, నలభై అప్పడాలు చేసి నాలుగు రూపాయలు సంపాయిస్తే కాని, జీవితం గడవదు శకుంతలకు. 'వీళ్ళ పరుధులు కలవవు,' అనుకుంది స్వర్ణ. కాసేపు తరువాత అంతా బయలుదేరారు.

*

శకుంతల పరిచయం చాలా విచిత్రంగా అయింది స్వర్ణకు. ప్రతి శుక్రవారం గుళ్ళో చూస్తూండేది ఆ అమ్మాయిని. అదే సహనం, అదే నడక—తీర్చిదిద్దినట్లు ఉండేది ఆ అమ్మాయి. కుతూహలంగా గమనించేది ఆ అమ్మాయిని స్వర్ణ.

"ఎవరో లక్ష్మీదేవిలా ఉంది కదూ పిన్నిగారూ పిల్ల," అంది పక్కనే కూర్చున్న బామ్మగారితో.

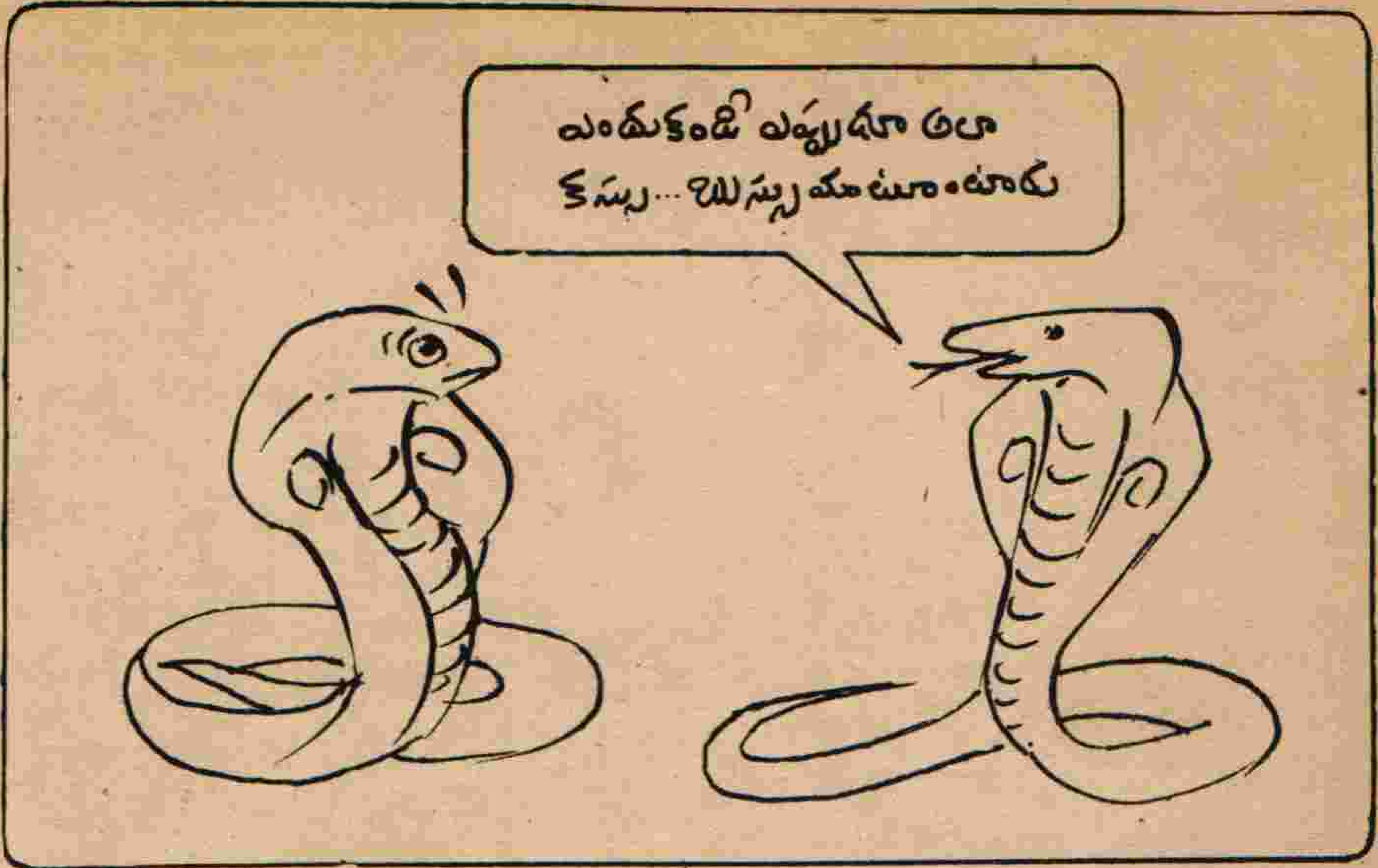

"ఆహాఁ! ఉందమ్మా! ఏం ప్రయోజనం? తల్లీతండ్రీ ఇద్దరూ లేరు. వేరే దిక్కూ లేదు. ఇక్కడ మేనత్త 'కుంటి కొడుకున్నాడు. కోడల్ని చేసుకుంటాను ర'మ్మంటే, అంతకన్నా దిక్కులేక వచ్చింది. ఇక్కడ పరిస్థితి మరీ ఘోరం. వాడికి అప్పుడే పెళ్లై ఇద్దరు పిల్లలట. ఆ కుంటివాడికి, ఆ అనాకారి నచ్చలేదట. రూపసి కావాల్సివచ్చింది, రూపసి! 'నా మొగుడి వంక చూశావా చంపుతాను' అంటుంది వాడి పెళ్లాం. 'దాంతో నీకేమిటి? నా మాట విను. మూడు ముళ్ళు వేయిస్తాను' అంటుంది మేనత్త. ఇద్దరి మధ్య నలిగి చస్తోంది ఈ పిల్ల. చంపేశాడన్నా కాదు పాపిష్ఠి దేముడు," అని గబగబా తూర్పు దేశపు యాసతో చెప్పేసింది ఆ బామ్మగారు ముసుగు సవరించుకుంటూ.

"అదేం మాట బామ్మగారూ! ఆ పిల్ల మీకేం భారమైందని?" నొచ్చుకుంటూ అంది స్వర్ణ.

"ఏం భారమేమిటమ్మా! అది నా మనవరాలు. ఇద్దరం ఆ పల్లెటూరు నుంచి మరే గతి లేక ఇక్కడికి పడివచ్చాం. ఇక్కడా అక్కడా కూడా నిత్యదరిద్రం తల్లీ! అప్పడాలు ఒత్తి, వడియాలు పెడితే జీవితాలు గడుస్తాయా అమ్మా! నా ఖర్మ" అంది బామ్మగారు కొంగుతో, కళ్ళు అద్దుకుంటూ.

అదిరిపోయింది స్వర్ణ. బామ్మగారి వంక పరీక్షగా చూసింది. ముతక నీరుకావి పంచ, పీక్కుపోయిన దవడలు, గాజు కాయల్లాంటి కళ్ళు, నిత్యకష్టానికి అలవాటుపడి నరాలు ఉబ్బి మోటుదేలిన చేతులు....ఏమిటోగా అనిపించింది స్వర్ణకు. వెంటనే పర్సు తీసి ఓ పది రూపాయలు ఇవ్వబోయింది.

"ఏమిటిదీ? వద్దమ్మా వద్దు. వాటితో మా రోజులు గడవబోవు. ఒకళ్ళకు పెట్టే వంశంలో పుట్టాం. ఉరేసుకునైనా చస్తాం. కానీ, ఊరికే చెయ్యి చాచం తల్లీ!" ఎంతో అభిమానంతో అంది బామ్మగారు.

ఏం మాట్లాడలేకపోయింది స్వర్ణ. వెంటనే, "ఊరికే వద్దులెండి. మా ఇంటికి అప్పడాలు తెచ్చిపెట్టండి పోనీ," అని బలవంతాన, ఆవిడ చేతుల్లో పెట్టింది. అయిష్టంగానే ఆ పది రూపాయల్ని తీసుకుంది ఆవిడ. ఆ నోటు ఆవిడకు ఎంత అవసరమో అర్థమైంది స్వర్ణకు. 'అవసరాల ముందు ఏ ఆత్మాభిమానాలూ ఆగవు' అనుకుంది.

అప్పుడే అక్కడికి వచ్చి కూర్చుంది ఆ అమ్మాయి. అలిసిపోయినా, అందంగానే ఉంది ఆ అమ్మాయి. 'దీపకళికలా ఉంది పిల్ల' అనుకుంది స్వర్ణ.

"నీ పేరేమిటమ్మా?" అని అడిగింది.

"శకుంతలండీ!" మెల్లిగా చెప్పింది.

"నా అమ్మ, నా తల్లీ! ఎక్కడైనా మంచి సంబంధం ఉంటే చూసిపెడుదూ....ఆడపిల్ల, గుండెల మీద కుంపటైపోయింది. మాది గడప దాటని వంశం తల్లీ! రెండో పెళ్లైనా, మూడో పెళ్లైనా సరే, కన్నెచెర వదిలితే చాలు. ఏమీ ఇచ్చుకోలేనమ్మా! ఏదో గుళ్ళో పెళ్ళి చేస్తాను. ఆ ఇంటి నుంచి బయట పడితే చాలు. బిడ్డ

[31 వ పేజీ చూడండి]

[గద్దిపూలు : 13 వ పేజీ నుంచి]

నిగులుతో అన్నం తిని మూడు రోజులైంది!'' గబగబా చెపుతోంది బామ్మగారు. ఆ అమ్మాయి వంక చూసింది స్వర్ణ. ఆ లేతగుండెలో యెన్ని అగ్నిపర్వతాలు రేగుతున్నాయో? 'భగవంతుడా! ఎలాంటి జీవితాలు సృష్టించావు?' అనుకుంది స్వర్ణ. బామ్మగారికి అడ్రసు చెప్పి బయలుదేరింది. ఇంటికి వచ్చేదాకా ఆలోచిస్తూనే ఉంది ఆమె విషయం. ఏదో ఒక రకమైన ఆవేశమొచ్చింది స్వర్ణకు. ఆ పిల్ల జీవితం నాశనం కాకూడదు. చాలామంది రూప విహీనుల కన్నా, గుణహీనుల కన్నా కొద్ది రెట్లు అదృష్టవంతురాలే, ఆ పిల్ల. సంప్రదాయం, సౌందర్యం, సుగుణం మూడూ ఉన్నాయి ఈ అమ్మాయికి.

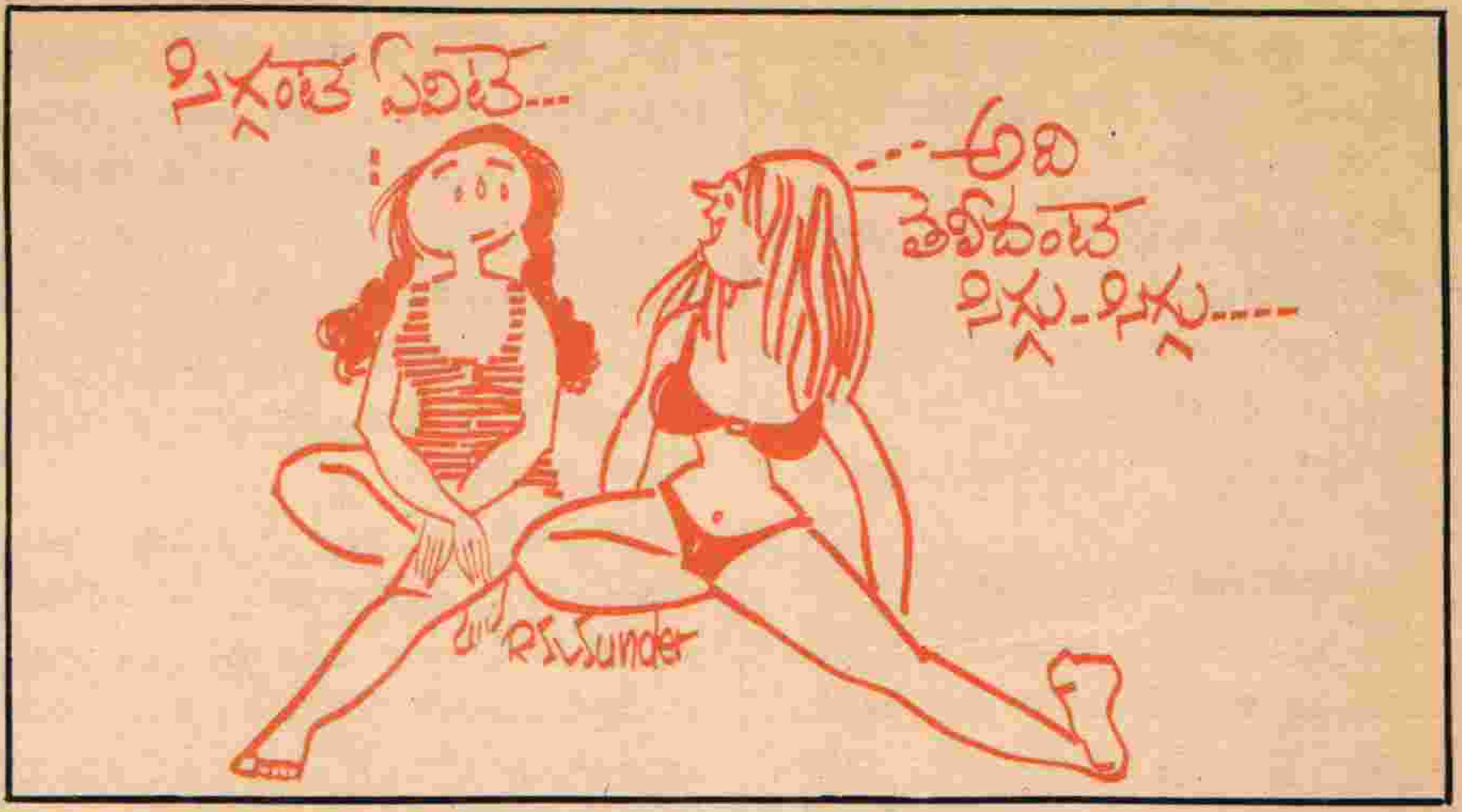

ఆమె దృష్టిలో తెలిసిన కుర్రాళ్ళు అందరూ మెదిలారు. అందులో మంచి పెళ్ళికొడుకులెంత మంది ఉన్నా, బామ్మగారికి కావలసిన, కులం గోత్రం చాలా విధాల అడ్డు తగిలాయి; ఆ పిల్ల ప్రాణాలు పోయినా ఒప్పుకుంటుందేమో కానీ, వర్ణసంకరం కానీయదు బామ్మగారు. పోనీ, తనకు తెలిసిన ఏ శరణాలయంలోనో, స్త్రీ సంక్షేమ కేంద్రంలోనో చేర్పిస్తే .... ఆలోచించింది స్వర్ణ. కానీ, వాటి గురించి విన్న కథలు భయ పెట్టాయి స్వర్ణను. ఏమీ తెలియని ముగ్ధ ఆ పిల్ల. ఆలోచిస్తే అన్నింటికీ, ఆ అమ్మాయి మంచి తనం, సంప్రదాయం రెండూ అడ్డు తగులుతున్నా యనిపించింది స్వర్ణకు. ఒక్కసారిగా, మెదడులో తళుక్కుమన్నట్లు శేఖర్ గుర్తుకు వచ్చాడు. అవును! శేఖర్ ఎందుకు చేసుకోకూడదు?

''మీనా ఎందుకో నాకు నచ్చదు వదినా! తను మంచి స్నేహితురాలు. ఒప్పుకుంటాను. చాలా హాయిగా కబుర్లు చెపుతుంది నిజమే. కానీ, నా భార్యగా ఊహించలేను; ఆ ధైర్యాన్ని మెచ్చుకుంటాను కానీ భరించలేను. నాకు దరిద్రమంటే అసహ్యం లేదు వదినా! గుణవంతురాలు, బుద్ధిమంతురాలు అయితే చాలు; ఈ ఇంటి కోడలంటే నీలా ఉండాలి వదినా! నీ నిర్ణయం మీద చాలా నమ్మకముంది. కానీ, జాలిపడి మీనాను చేసుకోమనకు. ఆ పిల్ల ఒక సుడిగాలి. భార్యగా భరించలేను నేను.'' అన్నాడు శేఖర్ ఒకసారి. ఆరోజు అతని భావాలు విని, భార్య గురించిన అతని ఊహ విని ఆశ్చర్యపోయింది స్వర్ణ. ఆడుతూ, పాడుతూ ఉండే అతను అంత ఆలోచించగలడనుకోలేదు. అతని స్వార్థానికి నవ్వు కూడా వచ్చింది. మీన అల్లరిచేసి కబుర్లు చెప్పడానికి పనికి వచ్చే స్నేహితురాలు; భార్యగా పనికి రాదన్న మాట!

మీన, తండ్రి స్కూలు మాష్టరు. స్వర్ణ కుటుంబం కొత్త ఇల్లు కట్టుకుని రాక మునుపు, వాళ్ళ ఇంటి పక్కనే ఉండేవారు. ఆయనకు ఆరుగురు సంతానం. వాళ్ళలో మూడో పిల్ల మీనా. తండ్రి మూర్ఖత్వం, తల్లి చాదస్తం, త్వరగా పెళ్ళి చేసుకుని, విధవ అయిన అప్పగారు, కాలుజారి జీవితానికి శాశ్వతంగా దూరమైన చిన్నక్క, వీళ్ళందరూ చాలా పాఠాలు నేర్పారు మీనకు. రాత్రి ఎనిమిదింటికి సిగరెట్టు తెమ్మని ఆడపిల్లలను వానలో పంపే తండ్రిని గురించి ఏమాత్రం సదభిప్రాయంలేదు మీనకు. అందుకే వింతగా తయారైంది. ఏంచేస్తే ఇతరులు ఆకర్షింపబడతారో తెలుసు మీనకు. ఆ పిల్ల బోళాతనం, మరుకుతనం చూస్తే స్వర్ణకు మొదటి నుంచీ ఇష్టమూ, జాలీ. శేఖరంటే ఏదో ఆకర్షణ ఆ పిల్ల పెంచుకుంటోందని తెలుసు. ఇల్లు మారినా, శేఖరుండే సమయం చూసి, ఉప్పెనలా వచ్చి, కాసేపు కబుర్లు చెప్పి, అల్లరి చేసిపోతుంది మీన. ఆమె వున్నంతసేపూ సరదాగానే మాట్లాడి సమానంగా అల్లరిచేసేవాడు శేఖర్. ఆ ధైర్యంతోనే ఒకరోజు, 'పోనీ మీనాను పెళ్ళిచేసుకుంటావేమిటి శేఖర్'' అని నవ్వుతూ అడిగింది. అతని జవాబు విని మారు మాట్లాడలేదు స్వర్ణ.

''ఈ ఇంటి కోడలంటే నీలాగ ఉండాలి వదినా!'' శేఖర్ మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి. తను ఏ పరిస్థితుల్లో ఈ ఇంటి కోడలైంది? అర్ధరాత్రి దాటినా ఆ అమ్మాయే గుర్తుకువచ్చి నిద్రపట్టని స్వర్ణ తన గురించి ఆలోచించింది. రాజారావుగారి చిన్ననాటి స్నేహితుడి కూతురు స్వర్ణ. చూసిన రెండు రోజుల్లోనే ఆమె గురించి చాలా చక్కని అంచనా వేసింది రాజారావుగారి బిజినెస్ బుర్ర. ఎవరో క్రిశ్చియన్ అమ్మాయితో తిరుగుతూ ఫారిన్ వెళ్ళిపోదామని ప్రయత్నిస్తున్నాడు పెద్దకొడుకు చంద్రం. ఇంట్లో బాధ్యత నిర్వహించే దిక్కు లేదు. ఇన్ని సమస్యలకు తీర్పు స్వర్ణ అనుకున్నాడాయన. ''నీ కిష్టమైతే నీ స్నేహాలు వదులుకోవద్దురా అబ్బాయి. అలా అడ్డుపడే పిల్ల కాదు. నా మాట విను. కానీ స్నేహితురాలైన ప్రతి ఆడదీ పెళ్ళాంగా పనికి రాదురా'' అని చాలారకాలుగా మధ్యపెట్టి కొడుకును ఒప్పించాడు. ''నేను అయిష్టంగానే పెళ్ళికి ఒప్పుకున్నాను స్వర్ణా! ఆ తరవాత నిన్ను చాలా రోజులు మనిషిగా గుర్తించలేదు నేను. కానీ, కేవలం నీ ప్రవర్తనతో నాలో మార్పు తెచ్చావు. నాన్న చెప్పింది నిజం! ప్రతి ఆడదీ పెళ్ళాం కాలేదు. అందులో నా స్వర్ణ అసలు కాలేదు'' అనే భర్త మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయి స్వర్ణకు. ఆ రాజారావుగారి కొడుకేగా శేఖర్! ఏమో చూద్దాం. ''శకుంతల అదృష్టం ఎలా ఉంటే అలా జరుగుతుంది.'' అనుకుంది స్వర్ణ ఆ రాత్రి.

కానీ, ఈ శుక్రవారం అనుకున్నవన్నీ తలక్రిందులైనాయి. శకుంతల శేఖర్‌లు ఉత్తర దక్షిణ ధ్రువాలని తెలిసిపోయింది స్వర్ణకు.

మరో నాలుగైదు రోజుల తరువాత కాబోలు ఎవరో వచ్చారని పనిమనిషి చెబితే, భర్త బట్టలు సర్దుతున్న స్వర్ణ కిందికి వెళ్ళింది. బామ్మగారు ''అమ్మా! నా మనమరాలికి సంబంధం కుదిరింది తల్లీ! ఎన్ని అవస్థలు పడ్డానో, ఎందరి కాళ్ళు పట్టుకున్నానో, మీలాంటి వారితో చెప్పుకోవల్సినవి కావవ్వి. ఆ రోజు మీరు డబ్బిస్తే అభిమానపడ్డాను. ఈ రోజు నోరు తెరిచి అడుగు

తున్నాను. ఈ పెళ్ళికి మీలా ఎవరైనా నలుగురు సాయపడాలి తల్లీ ....!'' ఇంకేమిటో చెప్పి ప్రాధేయపడిం దావిడ.

''పిల్లాడెవరు?'' కుతూహలం ఆపుకోలేక అడిగింది స్వర్ణ.

''పిల్లాడూ !! హయ్యో రాత! పిల్లాడా చట్టుబండలా ?! రెండో పెళ్ళివాడు. పగలు చూస్తే రాత్రి కల్లో కొస్తాడు.'' తల కొట్టుకుంటూ అంది ఆవిడ.

''మరి శకుంతల ఒప్పుకుందా?''

''తప్పదుగా తల్లీ! దాన్నడిగితే చేసుకుంటానంది. ఏం చేస్తుంది మరి! మరో దారేదీ?'' దీర్ఘాలు తీస్తూ, కళ్ల తుడుచుకుంటూ, దారంతో చుట్టిన కళ్లద్దాలు సవరించుకుంటూ చెపుతోంది బామ్మగారు. వసివాడని పూవులాంటి ఆ పిల్ల భవితవ్యం-పాతకాలపు మూర్ఖత్వం, అంతులేని ఆప్యాయత తప్ప మరొకటి లేని ఈ బామ్మ గారి చేతుల్లో ఉంది....కానీ, మరొకరేరి మరి !? ఆలోచిస్తూ లోపలికి వెళ్ళి, మెట్ల దగ్గర ఆగిపోయింది స్వర్ణ. ఏదో చెయ్యాలి. ఏమైనా చేసి, శకుంతల జీవితం బాగుచెయ్యాలి. ఏం చేద్దాం !? ఆమె మనస్సు చాలా విధాలుగా ఆలోచిస్తోంది.

''ఏమిటమ్మా! ఆలోచిస్తున్నావు?'' పూజ గదిలోనుంచి వచ్చిన మామగారు అడిగారు.

ఆ సమయంలో ఆమె మనస్సులోని తపన ఎవరికైనా చెప్పుకోవాలి. వెంటనే బయట పడిపోయింది స్వర్ణ. కానీ, అప్పుడు కూడా జాగ్రత్తగా చెప్పవలసినంతే చెప్పింది శకుంతల గురించి.

''చూడమ్మాయ్!'' కళ్ళజోడు బంగారు ఫ్రేం సవరించుకుంటూ సూటిగా చూస్తూ అన్నారు ఆయన: ''అందరి జీవితాలు మనం బాగుచెయ్యలేము. మన బాధ్యత ఎంతవరకంటే, ఏదో తోచిన సహాయం చెయ్యటం వరకూ, అంతే. ఆ అమ్మాయి బాధ్యత మరే విధంగా మనం తీసుకోగలం? అయినా చూడు, ఒకటి నేర్చుకో. హక్కులేని ఆప్యాయతలు చెల్లవు. ప్రతి చిన్న విషయానికి బాధపడితే ఎలా అమ్మా? పద-ఏదో తోచింది ఇచ్చి పంపు,'' ఆప్యాయంగా చెప్పినా, ఆ మాటల వెనక సూక్ష్మగ్రాహ్యత, అధికారం ఆమెకు చిరపరిచితాలే.

మౌనంగా పైకి వెళ్ళి కొత్త చీర, రెండు వందలు తెచ్చి బామ్మగారికిచ్చింది. గోడకు జారగిలబడి నీరసంగా కూర్చున్న బామ్మగారు ఒక్కసారి నిటారుగా నిలబడి, ఒక వంద పొగిడి పది కాలాలపాటు చల్లగా ఉండాల్సి అని దీవించి, ''అప్పడాలు, ఇదుగో ఈ హడావిడి తరవాత తెస్తానమ్మా! మర్చిపోలేదు,'' అని వెళ్ళిపోయింది.

అదే చూస్తూ నిలబడింది స్వర్ణ. ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. బంగారపు బొమ్మలాంటి పిల్ల!

''ఏమిటి వదినా? ఇక్కడ నిలబడి ఆలోచిస్తున్నావ్?'' అన్నాడు ఆఫీసుకు బయల్దేరబోతూ శేఖర్.

ఉలిక్కిపడి ''అహఁ!....ఆ అమ్మాయి....'' ఆమెకు శేఖర్‌తో చాలా చెబుదామని ఉంది. కానీ ప్రయోజనం లేదని తెలుసు. ''ఏం లేదయ్యా.... ఏం లేదు....'' అని వెళ్ళిపోయింది.

*

మరు శుక్రవారం వద్దన్నా వచ్చాడు శేఖర్ గుడికి. స్వర్ణకు తెలుసు లావణ్య కోసం వచ్చాడని. అమ్మవారి ముందు దణ్ణం పెడుతున్న స్వర్ణ ఉన్నట్లుండి ముందున్న అమ్మాయిని చూసి అదిరిపోయింది. శకుంతల! కానీ, ఏదో మార్పు! సన్నటి నడుముకు వడ్డాణం, మెళ్ళో రాళ్ళ నెక్లెసు, పసిమి శరీరానికి ఎర్రటి పట్టుచీర, మెళ్ళో మెరుస్తున్న పసుపు తాడు, నల్లపూసలు, కాటుకతో చెమర్చిన కళ్ళు....చాలా అద్భుతంగా ఉంది శకుంతల! 'పోన్లే, ఎవరో డబ్బున్నవాడు చేసుకున్నట్లున్నాడు. అదృష్టవంతురాలు. తిండికి కష్టపడదింక' అనుకుంటూ పక్కకు చూసింది. నల్లగా, పొడుగ్గా ఉన్నాడతను. పైన ఉత్తరీయం, కొత్త పంచ, చేతికి రాళ్ళఉంగరాలు, నలభయ్యోపడిలో ఉన్నాడతను. ఎందుకో వెనక్కి తిరిగి చూసింది శకుంతల. ''మీరా?'' అని పలకరించబోయి ఆగిపోయింది. ఏమిటా అనుకుంటూ పక్కకు చూసింది. స్వర్ణ-శేఖర్!

కన్నార్పకుండా శకుంతలనే చూస్తున్నాడతను. ఒక్క క్షణం కళ్ళు దించుకొని, మళ్ళీ మామూలుగా ''మీరు.......'' ఏదో మాట్లాడబోయింది శకుంతల.

''ఊఁ! చాల్లే! ఇక పోదాం పద'' అన్నాడు ఆమె భర్త. ఆ ధ్వనిలో అనుమానం, కరుకుతనం అర్థమైంది స్వర్ణకు. ఆ మాటల్లో ఆమె దురదృష్టం కత్తి ఝుళిపించినట్లయింది.

మౌనంగా కళ్ళతోనే సెలవు తీసుకుని ఒంటినిండా చెంగు కప్పుకుని భర్త వెనకాల వెళ్ళిపోయింది శకుంతల.

''ఎవరా అమ్మాయి వదినా! ఎక్కడో చూసినట్లున్నాం....చాలా బావుంది కదూ!'' అదే చూస్తూ అన్నాడు శేఖర్.

ఒళ్ళు మండిపోయింది స్వర్ణకు. ఇవ్వాళ, ఇలా కనబడితే బావున్నదన్నమాట శకుంతల! వారం రోజుల క్రితం నిరాశ, నిస్సహాయత మూర్తీభవించిన శకుంతల, ఎదురుగా వున్నా కళ్ళకు కనబడలేదు కాబోలు శేఖర్‌కు. ఇవ్వాళ 'చాలా బావుంది....'. నాలుగూ అడిగేద్దామన్నంత కోపంగా వెనక్కు తిరిగింది. ''హాయ్'' అంటూ అప్పుడే వచ్చిన లావణ్యను పలకరిస్తూ వెళ్ళిపోయాడు శేఖర్. ఏమనగలదు?

అన్యమనస్కంగానే కాస్సేపు కూర్చుని, కారు దగ్గరకు వచ్చింది. రోడ్డు మీద దీపాలు మిణుకు మిణుకుమంటున్నాయి.

''చాలా చీకటి పడింది. పద బాబూ పోదాం'' అని బిచ్చగాళ్ళకు చిల్లరవేసి వెనక్కు తిరిగింది స్వర్ణ.

''ఏయ్ శేఖర్! స్టాప్ ఫర్ ఎ సెకండ్'' రివ్వున సైకిల్ మీద వచ్చింది మీన. బాగా అలసిపోయినట్టు ఉంది ఆమె.

□ బిస్కట్టు టిన్స్ విప్పేసిన తర్వాత, ఇంకా బిస్కట్లు మిగిలిపోతే, అవి ఆటే కాలం తాజాగానూ, కరకరమంటూ వుండవు. ఐతే, ఒక చిన్న పనిచేస్తే వుంటాయి. ఒక చెమ్చాడు చక్కెర, ఆ డబ్బాలో వేసి చూడండి-వారం పదిరోజుల వరకూ కరకరమంటూ తాజాగా వుంటాయి. విడిగా బిస్కట్లు కొన్నా కూడా,

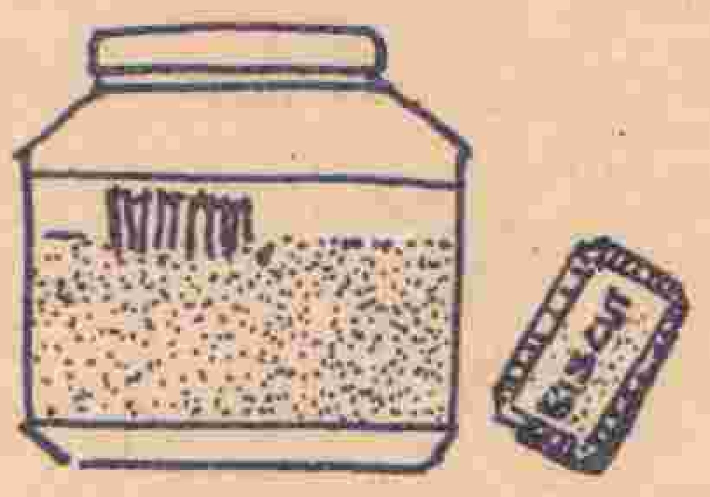

డబ్బాలో వేసి, చక్కెర కూడా వేసి, మూత పెడితే అవీ అలాగే వుంటాయి!

□ టీ కలుపుతున్నప్పుడు చిటికెడు వంట సోడా అందులో వేశారనుకోండి. ప్రతిసారీ మీరు ఒక చెమ్చాడు టీ పొడిని ఆదా చేసినట్టే!

"అనుకున్నాను స్వర్ణక్కా నువ్వు వస్తావని! నేను ఎయిర్ హోస్టస్ పోస్ట్‌కు అప్లై చేశాను. ఉద్యోగం రావాలని కాస్త మీ దేవుణ్ణి ప్రార్థిద్దూ" అంది.

"నువ్వా? ఇంక విమానాలు నడిచినట్లే" అన్నాడు శేఖర్ నవ్వుతూ.

"విమానాలు నడవ్వు బుద్ధూ! ఎగురుతాయి. వస్తానక్కా. అద్దె సైకిల్ ఇచ్చెయ్యాలి. వస్తాను శేఖర్!" అంది.

శేఖర్ మీనాను చూడడంలేదు. లావణ్య కారు ఎక్కుతూ చెయ్యి వూపింది. అటే చూసి చెయ్యి ఊపాడు శేఖర్. ఇద్దరి వంకా మార్చి మార్చి చూసింది మీన. ఒక్కసారి స్వర్ణ వంక చూసి "వస్తానక్కా" అని రివ్వున వెళ్ళిపోయింది.

*

పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నేట్ కూతురు లావణ్య. వాళ్ళ నాన్న ఏదో ఇన్‌కంటాక్స్ ట్రబుల్‌లో ఇరుక్కోవడం వలన, కొన్ని నెలలు ఆలస్యమైంది శేఖర్, లావణ్యల పెళ్ళి. కానీ, అది కూడా వాళ్ళ నాన్న గౌరవానికి చిహ్నమే కాబట్టి, లావణ్య తెచ్చే కట్నం ముందు, మిగతా విషయాలు పట్టించుకోవడం చాలా అనవసరం అనుకున్న రాజారావుగారు, అన్ని విధాలా మంచి సంబంధం అనుకున్న లావణ్య తండ్రి—వారిద్దరి పెళ్ళికి ఒప్పుకోవడంలో మరి తాత్సారం చెయ్యలేదు.

మళ్ళీ, శ్రావణ పౌర్ణమికి శేఖర్, లావణ్యలతో గుడికి వచ్చింది స్వర్ణ.

"ఏవండీ!" ఎవరో పిలిచినట్లై అటు తిరిగి చూసింది. గుర్తుపట్టలేకపోయింది ఆమెను.

"నేనేనండీ! శకుంతలను....మర్చిపోయారా?" అంది నవ్వుతూ.

కన్నార్పకుండా చూసింది స్వర్ణ. ఎక్కడికక్కడ శరీరమంతా లావైపోయింది శకుంతలకు. నలిగిపోయిన అందం వయసెక్కువ చూపెడుతోంది.

"ఇదేమిటి? ఇలా...."

"లావయ్యాననా? అందరూ అంటూనే ఉన్నారు లెండి. ఆఁ! ఇదే హాయి లెండి. ఇప్పుడు నన్నెవరూ చూడరు. అనుమానాలు, దెబ్బలు, చుట్ట ముక్కల వాతలు తప్పుతాయి." అంది తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో. అది నవ్వు కాదు—నిస్సహాయత, బాధ, దాచుకునే ప్రయత్నం!

కళ్ళల్లో నీళ్ల సుళ్ల తిరిగాయి స్వర్ణకు. ఏదో మాట్లాడబోయింది. ఎయిర్ హోస్టస్ కావడానికి ఎక్సర్‌సైజ్‌చేసి సన్నబడ్డ మీన, ఫిగర్ మెయిన్‌టనెన్స్ అని డయటింగ్‌చేసే లావణ్య గుర్తుకు వచ్చారు.

"వస్తా! ఆయన గేటు దగ్గర ఉన్నారు," అని రెండడుగులువేసి, "అన్నట్లు, మీ మరిది కులాసాగా ఉన్నారా?" అంది.

మాట్లాడకుండా, శేఖర్, లావణ్యవైపు చూపించింది స్వర్ణ. వాళ్ళు ఒకళ్ళనొకరు అనుకుని ఒకళ్ళు కూర్చుని సర్వం మరిచిపోయి కబుర్లు చెప్పుకుంటున్నారు.

'ఈ అమ్మాయా?' అని ఏదో గొణుక్కుంటూ, "వస్తానండీ" అని వెనక్కు తిరిగి చూడకుండా విసవిసా నడిచి వెళ్ళిపోయింది శకుంతల. అటే చూస్తున్న స్వర్ణకు, ఆ రోజే వచ్చిన మీన ఉత్తరం జ్ఞాపకమొచ్చింది.

"నువ్వు పెళ్ళిచేసుకోమని రాశావు స్వర్ణక్కా! నీకు తెలుసు నేను శేఖర్‌ను మర్చిపోలేదని. అప్పుడప్పుడు ఈ ఎయిర్ హోస్టస్ జీవితం విసుగనిపిస్తోందక్కా! ఈ తెచ్చిపెట్టుకున్న ఫాస్ట్‌నెస్, సంపాయిస్తున్న డబ్బు ఇవన్నీ నావికావని 'నేను చాలా మంచి పిల్లను శేఖర్' అని వచ్చేద్దామనిపిస్తుంది నాకు. కానీ, ఇక తిరిగిరాలేను. ఇప్పుడు ఆ దారి శాశ్వతంగా మూసుకుపోయింది. లావణ్య చాలా అదృష్టవంతురాలు. శేఖర్ పెళ్ళి శుభలేఖ నాలో ఎంత సంచలనాన్ని తెచ్చి ఉంటుందో గ్రహించేదానివి నువ్వు ఒక్కదానివే. ఇప్పుడు ఒకటే జీవితాదర్శం. ఇంటర్‌నేషనల్ ఎయిర్ హోస్టస్‌ను కావాలని. అన్నట్లు నీకు తెలుసా? నా సంపాదన మా ఇంట్లోవాళ్ళ అవసరాలను పెంచింది. అమ్మకు రవ్వలముక్కు పుడక కావాలట. నాన్న కాల్చే ఒక్కో సిగరెట్టు ఖరీదు రూపాయ్. ఇవన్నీ మామూలే...." ఇంకా ఏదేదో రాసింది మీన.

అలాగే ఆలోచిస్తూ, చాలాసేపు కూర్చుండిపోయింది స్వర్ణ ఒంటరిగా.

*

రాత్రి తొమ్మిది గంటల వేళ కిటికీ చువ్వలు పట్టుకుని ఆలోచిస్తూ, భర్త రాకకై ఎదురు చూస్తూ నిలబడింది స్వర్ణ. ప్రకృతి అంతా సన్నని వానలో స్నానం చేస్తోంది. బయటనుంచి ఏదో జోక్ చెప్పుకుని నవ్వుకుంటూ వస్తున్నారు శేఖర్ లావణ్య. సన్నగా, తీగలా వుంది లావణ్య. ఏదో దేవతలా వుంది. హాయిగా నవ్వుతోంది. ఎవ్వరూ లేరనే ధైర్యంతో ఆమె భుజాల చుట్టూ చేతులు వేసి లోపలికి తీసుకువస్తున్నాడు శేఖర్. తన గదిలోనుంచి వాళ్ళనే చూస్తోంది స్వర్ణ. ఎందుకో ఆమెకు మీన, శకుంతల గుర్తుకు వచ్చారు. ఏం చేస్తోందో మీన....? బహుశా భూమికి కొన్నివేళ అడుగుల ఎత్తున, తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో, విపరీతమైన అలంకరణలో, ప్రయాణీకుల హాస్యాలను, విసుర్లను భరిస్తూ సర్వ్ చేస్తూ వుంటుంది.

శకుంతల....ఒకప్పటి బంగారు బొమ్మలాంటి శకుంతల....ఇదే సమయంలో నలభై ఏళ్ళు పైబడ్డ వ్యక్తి మొరటు చేతుల్లో అనుమానాల మధ్య, కావేషాల మధ్య, పళ్ళు బిగబట్టి కన్నీళ్ళు దాచుకుంటూ నలిగిపోతూ ఉండివుంటుంది. ఆ ఆలోచనలు భరించలేక కళ్లు మూసుకుంది స్వర్ణ.

లావణ్యలాంటి వారు స్వతహాగా అదృష్టవంతులు. వాళ్ళ జీవితం వడ్డించిన విస్తరిలాంటిది. ఆర్థికంగా ఆలోచిస్తే, శకుంతలకన్న ఒక మెట్టే పైన ఉంది మీన. కానీ, మీనా తెగింపుతో జయించుకు వస్తోంది. ధైర్యంగా మంచో, చెడ్డో జీవితం ఎంచుకుంది. కానీ, మంచితనం, సౌందర్యం తప్ప మరొకటి లేని శకుంతల....?

చల్లటి ఈదురుగాలి కిటికీలోనించి దూసుకు వచ్చింది. బల్లమీద మీన ఉత్తరం కాబోలు రెపరెపలాడింది. అలికిడికి అటుగా చూసింది స్వర్ణ. ఆమె దృష్టి బల్లమీద వున్న పూలకుండీ మీద పడింది. పొద్దున్న అయిదేళ్ళ వాసు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి, "మమ్మీ! ఈ పూలు చూడు ఎంత బావున్నాయో" అన్నాడు. వాడి చేతిలోవి గడ్డిపూలు. వాసు గోల భరించలేక అవి పూలకుండీలో పెట్టింది. వాటిని రోజూ కంచె చుట్టూ చూస్తూనే ఉండేది స్వర్ణ. కానీ, ఇవాళ డిమ్ లైట్‌లో, ఖరీదైన కట్‌గ్లాస్ ఫ్లవర్ వాస్‌లో, ప్లాస్టర్ ఆఫ్ పారీస్ విగ్రహం ముందు చెప్పలేనంత అందంగా వున్నాయి అవి. వాటి వంకే కన్నార్పకుండా చూసింది స్వర్ణ.

గడ్డిపూలవంటివారే శకుంతలలాంటి అమ్మాయిలు. వాళ్ళు అదృష్టవశాత్తు ఖరీదైన జీవితాన్ని పొందగలిగితే, వారి అందానికీ అమాయకత్వానికీ మెరుగు లభిస్తుంది. లేనినాడు కాలికింద పడి నలిగిపోతున్నా గమనించరెవరూ! కానీ, అన్ని గడ్డిపూలూ కట్‌గ్లాస్ ఫ్లవర్‌వాస్‌లోకి ఎలా వస్తాయి? □

263